

Jenkkilässä ihanaa

USA on monen suomalaisen suuri ihanne. Niin lasten kuin aikuistenkin. Pääsin taas maistelemaan tätä herkkua ja voi että.

Yhdysvalloissa lentäminen on tavallista, halpaa ja yllättäen tilastojen valossa hyvin turvallista. Kaikista hienoista visioista huolimatta matkustajia, siis maksajia käsitellään kuitenkin tavalta, joka läntisessä Euroopassa ei tule kuuloonkaan. Sanon jo heti, että myöhästymisiä ja peruutuksia tulee kaikkialla. Sen hyväksyn. Arvostelen vain jälkihoitoa.

Rämisevä hotellibussini on jo lähdössä 20 minuuttia myöhässä. Perillä Kennedyn kentällä rako on jo kasvanut kaksinkertaiseksi. Juoksen suoraan ekaluokan tiskille, koska siellä ei ole jonoa. Tyttö suostuu pienten maanittelujen jälkeen hoitamaan minut todettuaan kuinka vähän aikaa on.

Lähtöportilla sitten kaikki laahaakin jo enemmän myöhässä. Seitsenlapsisen juutalaisperheen isä selvittelee tiskillä vahvistettuja mutta olemattomia paikkojaan. Sitten siirrytään sivuhuoneeseen neuvottelemaan. Ulos tultaessa perheen pää kättelee virkailijat, ja koko konkkaronka poistuu ilmeisesti hotelliin, enkä heitä enää sen koommin näe.

Arabin näköinen kummallista englantia muriseva iso mies tulee tiskille. Häneltäkin puuttuu paikka. Mies huutaa ja kajoaa melkein raiveleihin. Virkailija kutsuu ilmeisesti poliisin, koska luiseva kloppi aseineen ja käsirautoineen harppoo paikalle. Perään löntystää isomahainen viiksekäs poliisikarju. Hän tunkee viiksensä melkein arabin nenään ja mörisee jotain. Kaveri rauhoittuu, mutta sivustakin näkee, että sisuksissa kiehuu.

Lennon numero katoaa kerran taulultakin. Menen hermostuksissani kysymään, että eikös lähdetäkään. Joo, kyllä mutta tuota ollaan myöhässä. Odottakaa!

Kohta puoleen meidät kutsutaan kenttäbussiin, jossa seisokellaan tasan puoli tuntia. Tummahko virkailija tulee ja kertoo, että ei nyt vielä lähdetäkään. Baltimoressa myrskyää, ja kenttä on suljettu. Takaisin kaikki halliin! Seuraava samaan paikkaan menevä kone ottaa myös jo matkustajia sisään, mutta kohta hekin palaavat.

Sitten virkailija alkaa selittää, että nyt aletaan järjestää bussikuljetusta. Se kestäisi neljä ja puoli tuntia. Mutta on vielä pikku rako lentääkin. Bussi tulee tunnin luvatussa myöhässä, ja meidät komennetaan sisään. Matkalaukut kuulema tuodaan myös. No ei siinä mitään, mutta se toinen, siis se myöhäisempi kone lähtee kuin lähteekin Baltimoreen. Ja sinne se laskeutuikin.

Me istumme noin tunnin bussissa. Laukut on jo lastattu. Mutta täytyy odottaa ruokia, koska ne kuuluvat lentomatkaan. Kohta virkailija astuu portaille ja pyytää kaikkia bussissa siirtymään yhtä riviä taaemmaksi. Hän tarvitsee ruokapanoksille kaikki etupenkit. Kohta velton oloinen roikale paiskaa yhdelle etupenkille suolapalapussisäkin, virvoitusjuomapurkkeja, laseja ja jääpalapussin. Siinä meidän ruokamme.

Bussi lähtee vihdoinkin maistelemaan pois kentältä. Ketään lentoyhtiön edustajaa ei nouse muukaan. Joku alkaa kierrättää suolapalasukkia, josta jokainen saa noukkia pikkupussin herkkua. Samoin kiertävät virvokkeet ja jääpusseja.

Bussi matelee ensin ruuhkassa Manhattanin läpi. Moottoritieillä matka alkaa luistaa. Kuski pysähtyy jossakin kyselemään, miten ajetaan Baltimoren kentälle. No, hyvä että kysyi. Unenpöpperöiset ärtyisät matkustajat kapuavat ulos bussista kahden aikaan yöllä lentokenttärakennuksen edustalle.

Yhden tunnin ja vartin pikku loikkaus kasvoi kahdeksan tunnin jännämisiksi. Näin siis maassa, joka on käyttänyt ihmisiä kuussakin. Kokemuksesta tiedän, että Euroopassa keikka olisi takuuvarmasti hoidettu sutjakkaammin.

pajen